

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۲/۰۷/۲۲

یونس نگاه

خطر ادامه بیحکومتی جدی است

در چند ماه اول برگشت طالبان، این ترس وجود داشت که امریکا و متحدانش در ادامه توافقنامه مرموز دوحه، نظام امارت را به رسمیت بشناسند و آن گروه را برای ساختن حکومتی به ظاهر همه شمول تحت فشار قرار دهند. اکنون که به یکسالگی بیحکومتی و استبداد طالب نزدیک می‌شویم، ترس دیگری در حال بزرگ شدن است؛ اینکه افغانستان سالها چون حفره تاریک دیپلوماسی حفظ شود و در آن قدرتهای جهانی و کشورهای بانفوذ منطقه بدون توجه به هزینه هایی که ساکنان این سرزمین تحمل میکنند، هرچه خواستند را انجام دهند. جیمز دابینز و زلمی خلیلزاد، دو مقام سابق امریکایی در مصاحبه های اخیر شان تصویر تاریکی از آینده افغانستان ترسیم کرده اند. خلیلزاد گفت که امریکا قصد ندارد حکومت طالبان را به رسمیت بشناسد و دابینز گفت که پیشنهاد او و همفکرانش تعامل با طالبان است، با این شرط که فشارها بر این گروه حفظ و در صورت نیاز، به حاکمیت آن پایان داده شود. این افراد سخنانشان را در انزوا و بدون اطلاع از آنچه در قصر سفید میگذرد، بیان نمیکنند و تا حدودی در آیین سیاستهای کلی امریکا سخن میگویند.

کشورهای دیگر نیز سیاستهای مشابه را دنبال میکنند. همسایه گان افغانستان در تعامل با طالبان مشغول چانه زنی بر سر آب، معادن و ذخایر طبیعی این کشور اند. ایران در این روزها تلاش دارد که طالبان را وادار به توافقی بر سر آب کند. پاکستان از انتقال بیرویه زغالسنگ اظهار شادمانی میکند. هند، چین و روسیه نیز هرکدام کانالهایی برای «تعامل» با طالبان راه انداخته اند تا از بازی در این سرزمین «بیبصاحب» محروم نشوند.

امریکاییها انکار نمیکنند که روابط پرتنش شان با چین و روسیه بر سیاستهایی که در افغانستان تعقیب میکنند، تأثیرگذار است. سرنوشت دهها گروه تروریستی که درین چند دهه در منطقه ما پرورده شده اند نیز در شکل گیری بحران کنونی نقش دارد. کشورهایی که در بیست سال گذشته در کمپاین «مبارزه با تروریسم» از شمال افریقا تا افغانستان جنگهای بسیاری را دامن زدند، میدانند که با خموشی تنورهای جنگ در کشورهای عربی و شمال افریقا و نیز خروج نیروهای بین المللی از افغانستان، احتمال دارد که جنگجویان جهادگرا از جاهای ناخواسته سر برآورند و در دسرهای پرهزینه خلق کنند. افغانستان تحفه ای به جهادگراها داده شده است تا آنان «بی دستاورد» نباشند و «سرزمین» و پناهگاهی داشته باشند. دابینز در مصاحبه اش گفت که امریکا از طالبان ناخواسته است تا روابط اش را با القاعده و دیگر گروههای تروریستی قطع کند، بلکه میخواهد آن گروه نگذارد که تروریستان از خاک افغانستان علیه منافع امریکا و متحدانش استفاده کنند. این سخن دابینز با واقعیت جاری همخوانی دارد. امریکا از طالبان نمیخواهد که تروریستان بین المللی را از این سرزمین برانند تا آنان در اروپا و جاهای دیگر دردسر خلق کنند، بلکه انتظار دارد که این تروریستان در افغانستان مشغول شوند و در صورت نیاز، امریکا آنان را شکار کند یا شاید برایشان در آسیای میانه و جاهای دیگر پروژه ای بدهد.

بازار بین المللی مواد مخدر نیز چون بازار تروریسم پر قدرت است و افغانستانی بدون حکومت رسمی به سودش است. دابینز نکته مهم دیگری را نیز یادآوری کرد. او گفت که اگر ضرورت شود، امریکا از ادامه جنگ در افغانستان حمایت خواهد کرد، حتی اگر این کار هزینه هایی روی شانه مردم بگذارد.

امروز نیز هزینه های بسیار سنگین به دوش مردم ما گذاشته شده است. گرسنه گی، بی تعلیمی، سرکوب، نبود آزادی و آینده نامعلوم کشور را به زندان بزرگ تبدیل کرده است. ادامه بی دولتی و حذف افغانستان از عرصه روابط بین الملل برای سالها خطر بزرگ و واقعی است. اگر سرنوشت گروههای تروریستی، بازار مواد مخدر و رقابت قدرتهای جهانی ایجاب کند، سالها با امارت غیررسمی تعامل خواهند کرد. برای آن گروه از طریق انجوها و نهادهای بین المللی و گاه مستقیم پول خواهند پرداخت، در برابر سیاستهای استبدادی طالبان ساکت خواهند بود و مرگ تدریجی میلیونها انسان را با اظهار تأسف و ابراز همدردی تماشا خواهند کرد.

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکې په خیر و لولئ

طالبان نیز از ادامه این وضعیت ناراضی خواهند بود. آنان از این فرصت برای سرکوب مخالفان و تحکیم قدرتشان استفاده خواهند کرد. زورمندان و مقامات بلند پایه آن گروه کشور را میان خود تقسیم نموده و چون تیول شخصی «اداره» خواهند کرد.

بیش از هر زمان دیگر، تغییر وضعیت به اراده و ظرفیت مردم افغانستان وابسته است. آیا ما میتوانیم «تعامل» بین المللی برای ادامه بی سرنوشتی کشور را به چلنج بکشیم؟